

syn til det Indre i Gaarde og Huse. Jeg troer altsaa, at man uden Betænkkelighed vil kunne tiltræde dette Forslag. — Til § 4 er der stillet et Endringsforslag, som blot gaar ud paa at forandre „Jurisdiction“ til „Politijurisdiction“. Man vil erindre, at Paragraphen angaaer Politivedtægtens Udvidelse til saadanne Stykker af Landdistricterne, som stære sig ind paa Byens Grund. Aarsagen til Forslaget er den, at der er saadanne Landdistricter, som med Hensyn til Politijurisdictionen ere fœiede til Kjøbstaden, men som i andre Henseender ikke høre under den, og Forslaget er altsaa nærmest at betragte som en reen Redaction. — Med Hensyn til § 5 er der stillet et Forslag om, at, naar Amdsraadet vil have, at der skal udarbejdes Sundhedsvedtægter for et Landdistrikt eller en Deel deraf, skal Amdsraadet først have indhentet en Betænkning fra Politimesteren og Sogneraadet. Dette har allerede været omhandlet ved første Behandling, hvor den høitærede Minister udtalte, at han ansaae det som en Selvfølge, at Amdsraadet først vilde indhente Sogneraadets Betænkning. Imidlertid er det jo ønskeligt at faae det optaget i Loven, men derved vil jeg tillige henlede Opmærksomheden paa, at Udvalget ogsaa har taget Politimesteren med; man har nemlig fundet det i sin Orden, at der gives Politimesteren Leilighed til at ytre sig angaaende de Vedtægter, der skulle gives for et Landdistrikt. Jeg skal her ikke tilbageholde den Ytring, at det i Udvalget har været sat under Spørgsmaal, om Sogneraadet eller Politimesteren skulde nævnes først, men man har dog antaget det for rigtigt at søge Politimesterens og Sogneraadets Betænkning afgiven saaledes, at Sogneraadet kjendte, hvad Politimesteren havde ytret, idet Sogneraadets Betænkning derved kunde blive fyldigere og give det Sikkerhed for, at det kom til at udtale sig over alt det, som det var muligt at bringe til dets Kundskab, førend dets Betænkning afgaves. — Vi komme dernæst til det allerede tidligere her udførligt behandlede Spørgsmaal, nemlig i § 6, angaaende Straffen for Børn, der gjøre sig skyldige i Forseelser imod Vedtægten. Lovforslaget hævder, at Børn over 10 Aar, men som ikke have fyldt det 15de

Aar, skulle straffes med Riis, dog ikke over 15 Slag, eller med Fængsel, hvorved jeg dog maa henlede Opmærksomheden paa, at i det Lovforslag, der nu er kommet fra Regjeringen, er der i § 14 givet en Bestemmelse om, at Politimesteren er berettiget til, naar Omstændighederne tale derfor, at slutte Sagen paa den Maade, at han modtager en Erklæring fra Børnets Forældre eller dem, der træde i deres Sted, om, at de ville tildele Børnet en legemlig Røvselse i Hjemmet, og at Politimesteren ogsaa er besøiet til, naar han anseer det for nødvendigt, at bestemme, at der skal være en ved Politiet Ansat tilstede, naar Røvselsen foregaaer. Men naagtet denne ganske vist meget formildende og hensigtsmæssige Bestemmelse i § 14 har dog Udvalget ikke kunnet komme bort fra den Overbeviisning, at det med Hensyn til Børn mellem 10 og 15 Aar er for strengt at fastsætte Straf af Riis eller Fængsel som den ordinære Straf. Jeg vil her tillade mig at bringe i Erindring, hvad der allerede blev fremhævet under denne Sags 1ste Behandling, at den almindelige borgerlige Straffelov ikke anseer Børn mellem 10 og 15 Aar med Straf, medmindre det er en særdeles isinesfaldende Forbrydelse, de have begaaet, og der nævnes Drab, betydelige Legemsbeskadigelser, Tyveri, Røveri og Sidspaasættelse, og endelig skal Børnet kun kunne straffes, naar dets Udvikling, dets Opdragelse og selve Handlingens Natur gjør, at det maatte kunne indsee det Strafbare deri, men vel at mærke dog kun, naar Straffen, hvis Børnet var over 18 Aar gammelt, vilde komme til at stige over Bøder eller simpelt Fængsel. Naar jeg nu dertil lægger, at efter Loven af 3die Marts 1860 blive Børn mellem 10 og 15 Aar ikke straffede for Løsgængeri og Betleri, saa troer jeg, at Thinget vil finde det i sin Orden, at Udvalget gaar ud fra en bestemt Forudsætning om, at man ikke bør fastsætte den i Lovudkastet indeholdte Straf for Børn imellem 10 og 15 Aar. Udvalgets Forslag gaar derfor ud paa, at kun Børn, der tidligere have gjort sig skyldige i en saadan Forseelse eller have gjort sig skyldige i en særdeles vanartig Udsærd, skulle straffes paa den Maade, Lovforslaget bestem-